

**The Sufi Message of Hazrat Inayat Khan
Volume IX – The Unity of Religious Ideals,
14. Prophets and Religions, 22. The Sufi's Conception of God**

**De Soefi Boodschap van Hazrat Inayat Khan
Deel IX – De eenheid van religieuze idealen,
14. Profeten en religies, 22. De voorstelling van de Soefi van God**

14. Profeten en Religies

22. De voorstelling van de Soefi van God

De idee van God is voor de Soefi een middel om van onvolmaaktheid op te stijgen naar Volmaaktheid, wat in de Bijbel ter overweging wordt gegeven: 'Wees volmaakt, zoals uw Vader in de Hemel volmaakt is'. Er bevindt zich een enorme kloof tussen de staat van onvolmaaktheid en de staat van Volmaaktheid en God is het schip waarin men van de haven van onvolmaaktheid naar Volmaaktheid zeilt.

Voor een Soefi zijn God en de mens niet twee; de Soefi ziet God niet los van zichzelf. De God van de Soefi bevindt zich niet alleen in de Hemel; Hij bevindt zich overal. Hij ziet God in het ongeziene en in het geziene; hij herkent god zowel vanbinnen als vanbuiten. Daarom is er in de ogen van de Soefi geen naam die niet de Naam van God is en geen vorm die niet de vorm van God is. Zoals Jelaluddin Rumi zegt: 'De Geliefde is allen in allen; de minnaar versluiert Hem slechts; de Geliefde; de Geliefde is alles wat leeft; de minnaar is een doods ding'. Met andere woorden, hij bedoelt dat dit tweevoudige aspect van liefde dat tot uitdrukking wordt gebracht als minnaar en geliefde, in feite één is en dat de een zal sterven en de ander als enige zal leven. Degene die zal sterven is het onvolmaakte zelf dat Volmaaktheid bedekt; de Ene die zal leven is het Volmaakte Zelf.

De Soefi herkent deze beide aspecten in zichzelf, het onvolmaakte en sterfelijke aspect van zijn wezen en het Volmaakte, het Onsterfelijke, Aspect van zijn Wezen. Zijn uiterlijke zelf vertegenwoordigt het eerstgenoemde aspect, het laatstgenoemde aspect is zijn meest innerlijke zelf. Aangezien het onvolmaakte zelf zijn ziel bedekt en haar in een beperkt wezen opsluit, herkent hij tegelijkertijd de grootsheid van het Volmaakte Wezen en noemt zichzelf 'ik', een dienaar van God en God de Heer van het gehele bestaan. In de Soefi-scholen in het Oosten wordt dit idee uitgedrukt in een allegorie in de Koran die degenen die genieten van de poëtische subtiliteit ervan ontroert. In de Koran wordt verteld dat toen de eerste mens werd gemaakt hem werd gevraagd: 'Zeg, wie is uw Meester?' en hij daarop antwoordde: 'U zijt mijn Heer'.

Vanuit filosofisch gezichtspunt is deze idee het beeld van menselijk leven. De mens begint zijn leven op aarde door het bevel van iemand op te volgen uit angst dat hij hem ongenoegen zal berokkenen, naar iemand raadplegend als zijn steun, beschermer of gids, of dat nu in de vorm van een vader of moeder, een familielid, vriend, meester of koning is, wat aantoont dat de mens zijn leven in de wereld met zijn onvolmaaktheid begint, tegelijkertijd erkennend, zich overgevend aan en zich buigend voor volmaaktheid in welke vorm dan ook. Wanneer de mens dit beter begrijpt dan weet hij dat alle bronnen die zijn overgave of erkenning eisten, beperkt waren en krachteloos in vergelijking met dat volmaakte ideaal dat we God noemen. Daarom is het dezelfde eigenschap als die de gewone mens ten opzichte van iemand die groter in kracht, macht of positie is dan hij, die de Soefi leert tonen ten opzichte van zijn God, het ideaal van Volmaaktheid, omdat hij in God alle vormen betreft waarin hij schoonheid, macht, grootsheid en volmaaktheid erkent. Daarom is de verering van de Soefi niet alleen verering van de Goddelijkheid; met verering bedoelt hij volmaaktheid nader komen; door middel van verering probeert hij zijn onvolmaakte zelf te vergeten in de bezinning op de Volmaakte Ene.

Het is niet nodig dat de Soefi om hulp in wereldse zaken tot God bidt of om Hem te danken voor wat hij ontvangt, hoewel deze houding in de mens een deugdzaamheid ontwikkelt die in het leven nodig is. Het idee van de Soefi bestaat er geheel en al uit om door de gedachte aan God zijn onvolmaakte zelf zelfs voor zijn eigen ogen te bedekken en het moment dat God zich voor hem bevindt en niet zijn eigen zelf is voor hem het moment van volmaakte gelukzaligheid. Mijn Murshid, Abu Hashim Madani zei ooit dat er voor een ziel op dit pad slechts een goede daad en een slechte daad bestaat: een goede daad wanneer hij zich bewust is van God en een slechte daad wanneer hij dat niet is. Geen uitleg kan toereikend zijn om de waarheid van dit te beschrijven behalve de ervaring van degene die zich bezint, voor wie, wanneer hij zich bewust is van God, het is alsof er een raam naar de Hemel toe openstaat, en wanneer hij zich bewust is van het zelf, de ervaring het tegenovergestelde is. Want alle tragedie van het leven wordt veroorzaakt door het zich bewust zijn van het zelf. Iedere pijn en depressie wordt hierdoor veroorzaakt en alles wat maar de gedachte aan het zelf weg kan nemen helpt tot op een bepaalde hoogte om de mens te verlichten van pijn; maar het zich bewust zijn van God schenkt een volmaakte verlichting.

Translation by Alima Mooijman, alima@sufimovement.us

International Sufi Movement-USA-Midwest Region <http://www.sufimovement.us/>

International Sufi Movement-USA-Midwest Region Translation Team <http://www.sufimovement.us/workers.htm>

<http://sufimovementusdutchtranslations.blogspot.com/2011/12/de-eenheid-van-religieuze-idealen-14-22.html>

To read the original text please visit <http://www.hazrat-inayat-khan.org/php/views.php?h1=31&h2=14&h3=22>